



רע"פ 3622/15 - יעקב סארה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 3622/15

כבוד השופט ח' מלצר
יעקב סארה

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן, י' שיטרית, ס'
דבור) מתאריך 12.05.2015 ב-ע"פ 28199-03-15

עו"ד בוריס קסונוביץ; עו"ד אלפסי ברנרד

בשם המבקש:

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן, י' שיטרית, ס' דבור) ב-ע"פ 28199-03-15, בגדרו התקבל, באופן חלקי, ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית המשפט השלום בנצרת (כב' סגנית הנשיא ל' יונג-גפר) ב-ת"פ 1687-01-14.

לצד בקשת רשות הערעור, הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר שהושת על המבקש. בהקשר זה הוריתי כי עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש יעוכב עד למתן החלטה אחרת.

אביא עתה את הנתונים הרלבנטיים להכרעה במכלול.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1



2. בית משפט השלום הנכבד הרשיע את המבקש, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון - בעבירות אלימות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן שהוגש נגדו ונגד שני נאשמים נוספים (להלן: נאשם 1 ונאשם 3 בהתאמה, או שני הנאשמים האחרים).
3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי, בתאריך 29.12.2013, בשעה 21:45, או בסמוך לכך, המתלוננים בילו בבית קפה בקניון בנצרת עלית. כאשר באו לעזוב את בית הקפה, פנה נאשם 3 לאחד המתלוננים ושאל אותו מי הוא ומהיכן הוא, ובתגובה לכך המתלונן השיב: "מה אכפת לך".
- בסמוך לאחר מכן המתלוננים יצאו מהקניון, תוך שהמבקש ושני הנאשמים האחרים דולקים אחריהם, ובשעה שנאשם 3 מסליק בשרוול חולצתו סכין מטבח חדה (להלן: הסכין). המבקש, אשר זיהה את המתלוננים, רץ לעבר אחד מהם והחל לתקוף אותו באגרופים ובבעיטות בראש ובגוף. לאחר זאת, שני הנאשמים האחרים חברו אל המבקש ותקפו אף הם את המתלוננים. במהלך התקיפה האמורה להב הסכין ננעץ בראשו של אחד המתלוננים, וכתוצאה מכך נגרמו לו פצעי חתך, שהצריכו תפריים.
- נוכח האמור לעיל - המבקש ושני הנאשמים הנוספים הואשמו בעבירות הבאות: תקיפה סתם לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וחבלה ופציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין. בנוסף, נאשם 3 הואשם בעבירה של החזקת אגרופן, או סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.
4. בהתאם להסכמת הצדדים, המבקש ושני הנאשמים הנוספים נשלחו אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר מבחן בעניינם טרם גזירת עונשם. שירות המבחן נמנע מליתן המלצה טיפולית בעניינו של המבקש, וזאת בשל אי-הבעת נזקקות מצידו, וכן נוכח עמדתה של קצינת המבחן לפיה המבקש לא היה בשל לטיפול והתקשה להבין את חומרת מעשיו.
- לבקשת סנגורו של המבקש ולאור הטענה כי המבקש לא הובן בשל קשיי שפה - המבקש נשלח לשירות המבחן פעם נוספת לשם עריכת תסקיר משלים בעניינו. מהתסקיר המשלים עלה כי המבקש מדבר עברית שוטפת, ללא קשיי שפה כלשהם. עוד צוין, כי קצינת המבחן לא התרשמה כי חל שינוי בהתייחסותו של המבקש לעבירות שביצע. עם זאת, קצינת המבחן ציינה כי המבקש הביע בפגישה החוזרת מוטיבציה לקחת חלק בהליך טיפולי, ועל כן המליצה להעמידו בצו מבחן למשך 18 חודשים וכן להשית עליו עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וענישה מותנית לתקופה משמעותית.
5. בית המשפט החליט שלא לקבל את המלצות שירות המבחן, ובגזר דינו השית על המבקש את העונשים הבאים: 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; 12 עונשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירת אלימות מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירת אלימות מסוג עוון; וקנס בסך 2,500 ש"ח, או 25 ימי מאסר תמורתו.
6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש שהושת עליו. בערעורו, טען המבקש כי חלקו הפחות בפרשה ביחס לזה של נאשם 3, עברו הפלילי הנקי ונסיבותיו האישיות - מצדיקות הקלה בעונש המאסר שהושת עליו, לתקופה אותה ניתן לרצות בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את ערעורו של המבקש באופן חלקי, וקיצר את תקופת המאסר שהושתה על המבקש בחודש, כך שהעמידה על 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בקובעו, בין השאר, כדלקמן:



"נוכח חלקו השונה של המערער מס' 2 באחריות לנסיבות העבירה והתוצאה שנגרמה למתלונן, היה מקום להקל בעונשו ביחס למערער מס' 3 וזאת בהתאם לעיקרון אחדות הענישה. יחד עם זאת, אין אנו סבורים כדעת בא כוחו של המערער מס' 2, כי הקלה זו צריכה להביא בגזירת עונשו ברף הנמוך הקיצון, כך שיגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות" (עמ' 11 לפסק הדין).

מכאן בקשת רשות הערעור שלפני.

טענות המבקש

7. בבקשה למתן רשות ערעור - המבקש טוען כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד לא היה מנומק דיו, ודי בטעם זה כדי להצדיק מתן רשות ערעור בנסיבות. עוד נטען, כי הערכאות הקודמות לא ייחסו חשיבות מספקת להסדר ה"סולחה" שנערך בין הצדדים בעקבות האירוע המתואר בכתב האישום המתוקן. בנוסף, המבקש מלין על חומרת העונש שהושת עליו. בתוך כך, המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי לא נתן את המשקל הראוי לנתונים הבאים: המלצת שירות המבחן בעניינו, הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, היותו נעדר עבר פלילי, חלקו היחסי הקטן באירוע, ויתר נסיבותיו האישיות.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה - הגעתי למסקנה כי דין הבקשה לרשות ערעור - להידחות. טעמי לכך יובאו בתמציתיות מיד בסמוך.

9. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)).

10. לאחר שבחנתי את הבקשה שלפני, סבורני כי היא איננה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" - הבקשה איננה חורגת מעובדות המקרה הקונקרטי, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק התומכים במתן רשות ערעור בעניינו.

11. מעבר לכך - עניינה של הבקשה הוא בחומרת העונש שהושת על המבקש, וכפי שנפסק על ידי בית משפט זה - השגה על חומרת העונש איננה מקימה עילה לקיום דיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה, למעט במקרים חריגים, בהם העונש, אשר הושת על המבקש סוטה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת



ישראל (16.08.2009)). בנסיבות העניין, סבורני כי העונש שהושת על המבקש איננו סוטה לחומרא ממדיניות הענישה שנקבעה בעניינים כגון דא (השוו: רע"פ 3552/14 אזולאי-דלה נ' מדינת ישראל (28.05.2014); רע"פ 4849/14 יזאוו נ' מדינת ישראל (13.07.2014)).

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

12. אף לגופו של עניין, לא מצאתי כי טענתו של המבקש מצדיקות מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". בניגוד לטענתו של המבקש, התרשמתי כי הערכאות הקודמות העניקו משקל ראוי לנסיבותיו האישיות, לנסיבות ביצוע העבירה, וכן להסדר ה"סולחה" שנערך בין הצדדים. מגזר דינו של בית משפט השלום הנכבד עולה כי הסדר ה"סולחה" שימש כאחד הטעמים לכך שנגזרו על המבקש ושני הנאשמים הנוספים עונשים ברף הנמוך של מתחם העונש שנקבע, ומשכך דומה עלי כי ניתן להסדר ה"סולחה" המשקל הראוי בנסיבות, ויפים לעניין זה הדברים שציינתי ב-ע"פ 9468/07 שלאבנה נ' מדינת ישראל (09.03.2009), לפיהם: "בית משפט זה נכון, עקרונית, להעניק לעיתים משקל-מה להסדר סולחה בהתקיים נסיבות מסוימות... אך מובן כי אין בכוחה של ה'סולחה' לאיין לחלוטין את חומרתה של העבירה" (שם, בפיסקה 12).

13. זאת ועוד: מקובלת עלי עמדתו של המבקש לפיה מתחייבת הבחנה בין העונש שהושת עליו לבין זה שהושת על נאשם 3, וזאת לנוכח ההבדל במעורבותם בביצוע העבירות. עם זאת, לאור העובדה כי המבקש פעל בצוותא עם שני הנאשמים האחרים, ובשים לב לכך שהיה זה הוא שאיתר את המתלוננים (לאחר שעזבו את בית הקפה), רץ לעברם והחל לתקוף אותם, ובכך תרם תרומה ממשית להתפתחות האלימה, מושא כתב האישום המתוקן - סבורני כי אין הצדקה להתערבות נוספת בעונש שהושת על המבקש.

14. לבסוף אציין כי לא מצאתי ממש בטענתו של המבקש בנוגע להיעדר הנמקה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, וגם מטעם זה יש לדחות את הבקשה.

15. לנוכח כל האמור לעיל - הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

16. עיכוב ביצוע העונש שעליו הוריתי - מבוטל איפוא. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו - בתאריך 29.03.2016 עד לשעה 10:00, בבימ"ר קישון, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"א באדר א' התשע"ו (01.03.2016).

ש ו פ ט

עמוד 4

